

גורים הישראליים בוגדים, רכלנים, ועושים מהנשים שלהם סמרטוט! קובעת ג'וזי כ"ץ

אתחנן לעולם עם צבר. הישראלים מגעילים אותי. הם לא מתחשבים באשה. הם אגור איסטים. הם לא יודעים מה זה לתת תשומת לב לאשה. מה זה פינוק וכל זה. רק בגיל שלושים וחמש הם מגיעים לבגרות, אבל אז כולם כבר נשואים.

אומרים שהאמריקאים הם סבונים, אבל הישראלים יכולים ללמוד מהם איך לתת לאשה הרגשה שהיא אשה, ולא סמרטוט. הישראלים קובעים פגישה בשעה עשר, ור באים אליה כעבור יומיים. הם בוגדים לפני הנשואים ואחרי הנשואים. הם מנסים להוכיח בזה שהם גבריים. מי שיש לו יותר חתיכות, סימן שהוא יותר גברי. זו הוכחה זו?

הם רכלנים יותר מהנשים. הצרה איתם היא שבבגידה הם לא רואים שום דבר רע. התירוץ הרגיל שלהם הוא שאם האשה רוצה ומבקשת מהם, למה שהם לא יסכימו? הם כמו כלבים. כשנותנים לכלב עצם, הוא מוכן תמיד לקחת אותה.

אני לא יכולה לסבול את זה יותר. שמור ליק לא אשם בכך. ככה הוא גולד. הכי הרבה זמן שהוא יכול להחזיק מעמד זה חודשיים. אחר כך אני מרגישה שהוא מת פוצץ. הוא מרגיש כמו בבית-סוהר, כי זהו שמוליק.

בעוד חודש כבר לא אהיה כאן.

לי אמביציה. האמביציה היחידה שיש לי היא להיות אמה. ללדת מהר ארבעה ילדים. אני מוכנה בכל רגע ללמוד איך לחתל ילדים ואיך לבשל. הריקוד אצלי הוא רק הובי. החלום שלי הוא החתונה. אם אני אצטרך אז כולם כבר נשואים.

פנים רבות פניה היפות של ג'וזי די מצליחות לשנות את הבעתן וצורתן בהתאם לתלבושת.

לעזוב את הבמה בשביל בעל, אני לא אחי שוב על זה פעמיים.

אבל אני לא כמו כל הבחורות כאן, ש' תופסות להן זירה וביטחון בחיים, רק בכדי שייגידו שהן נשואות. אני רוצה שהבעל שלי יהיה בעל טוב ואבא טוב. אחרת אני לא אתחנן.

★ ★ ★

החיים בתור רווקה הם לא רעים בכלל. למרות שאני רוצה כבר להתחנן, אני לא

מרכז החבראי

ג'וזי, שהתגלתה כרקדנית בשעה שרקדה במועדון-לילה, הופכת למרכז ההתעניינות בכל מסיבת-ריקודים. בתמונה היא נראית רוקת (משמאל) במסיבה שנערכה לאחר הופעת הבכורה של גברתי הנאהה.

כל אחד דוחף את האף שלו לעניינים שלי ושואל למה אני הולכת עם זה ולא עם האחר.

אני באתי מבית טוב, ואני לא מצטערת על חמש השנים שהייתי בארץ. הכרתי כאן גם אנשים טובים. אבל אהבה היתה לי רק אחת. שמוליק קראוס. המשפט שלו לא השפיע עלי, כי אני יודעת למה הוא מסוגל ולמה לא. תמיד הייתי מוכנה לסבול את כל החתיכות שלו, ואת כל העניינים שלו, בגלל זה שאהבתי אותו. ידעתי שמה שהוא לא יעשה, תמיד הוא יחזור אלי. שמוליק אוהב רק אותי.

יורם קניוק ניסה לשלוח אותי לחו"ל ללמוד, אבל אני יודעת שכשיש כשרון, זה לא מספיק. צריך לעבוד קשה.

אומרים דחוקא שיש לי כשרון, אבל אין

הבית שלי, והיה לי סיפוק בעבודה. אבל עכשיו אני רואה שאין כאן עתיד לרקדנית. אם היא לא הופכת לשחקנית, אין לה מה לעשות כאן. אין כאן טלבויה ואין כאן סרטים.

אמנם יכולתי להפוך לשחקנית. רצו ללמד אותי דיקציה ומישחק, אבל פתאום נשבר לי. בעוד חודש אני עוזבת את הארץ, לשנה או שנתיים לפחות.

כאן בארץ אני מרגישה שאני עומדת על מקום אחד. אני צריכה לעבוד כמו חמור בשביל לקנות לי שימלה. בניו-יורק, במש כורת כמו שיש לי כאן, הייתי יכולה להרשות לעצמי לנהוג באוטו משלי, והיה נשאר לי כסף גם בשביל לאכול וגם בשביל להתלבש.

★ ★ ★

בניו-יורק לא איכפת לאף אחד עם מי אני הולכת, ומה אני עושה. אני יכולה ללכת עם גוי, או כושי, או כל אחד. כאן

נערת הסכס

הסמל המיסחרי של ג'וזי, הצעירי והשוכבה דרך בשמי הריקוד בארץ, הוא זוג רגליים ארוכות וחטובות ועיני איילה.